

по той-зи необоримъ начинъ здравомыслия, тѣй исто ся разяснѣвъжъ и чястицы тѣ *ны* и *вы*, кои имжъ истажъ отрицательнжъ силжъ, съставени въ рѣчы-тѣ, какъ то видѣхме въ вышейзложены тѣ примѣры, т. е. какъ то, кога говори чловѣкъ само за себе си, отдѣла и отрича свожъ тжъ си особжъ отъ сички тѣ другы, тѣй и кога двѣ или выше лица, въ двоенъ или множественъ брой, говоржтъ за първое множ. лице *мы* или *мые*, за второе *вы* или *вые*, не правжтъ друго освѣнъ да отдѣлжтъ и отричжтъ себе си отъ сички тѣ другы, и ставжтъ кату една сама отдѣлна особа.

Ето и тии чястици *ны* и *вы*, зашто имжъ отрицательнжъ силжъ и вхожджтъ *мы*, въ сички тѣ говорены, мысленны и писмены индоевропѣйскы ꙗзыцы, а *вы* е съхранено въ рускый ꙗзыкъ съ отрицательнжъ силжъ, какъ то го видѣхме въ самскрытый.

Забѣлѣшка. По той-зи начинъ ся разяснѣва и отрицательна та чястица *μη*, въ гръцкый ꙗзыкъ, кое не е друго а само то лично въ множ. бр. мѣстоймание *мы*=ные, какъ то го изговаржтъ Руси тѣ и други Славѣани.

Всѣкъ види и можи да размысли и разсѣди, каквы тайны съкрыва въ себе си говореный българскы ꙗзыкъ и на каквж дълбожъ и непроцинательнжъ вѣкы по нататакъ древность можи ся отнеси! Въ такавж една древность, кога то чловѣкъ е стварялъ ꙗзыка, имкюштъ най-чистжъ и най-правж умнжъ тжъ си силжъ, да изражи понѣтыя та и мысли тѣ си тѣй сжшто какъ то сж си въ самж тжъ природжъ,

(Слѣдова въ II-гж книгж).